

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Eulogij admiranda patientia erga ægrotum ingratu[m] & impatientem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

quam ex inualitudine sentiunt, passim exerant, & omnia sibi displicere ostendant, quæcumque eorum curator in illorum gratiam & bonum facit; valde autem difficile est, curatorem sanum, diligentem, amantem, si videat, nihil se proficere, omnia in partem deteriore accipi ab ægrotò, non fieri vicissim impatientem, & deserere eum, à cuius ingrata mente spinosæque animo omnia beneficia tamquam maleficia accusantur: idcirco exemplum apponam, ad animandos eos, qui talibus quoque agrotis adesse coguntur, vt discant etiam ad hunc charitatis gradum aspirare, & implere illud: *Diligite inimicos vestros, benefacite his, qui oderunt vos. Benedicite maledicentibus vobis, & orate pro calumniantibus vos.* Est autem historia à Palladio, alijsque probatis Authoribus sæpius recitata his verbis.

Plures diuersis laborantes necessitatibus conuenerunt fratres ad S. Antonium, inter quos & Eulogius quidam monachus Alexandrinus, cum aliqui elephantiaci morbo cruciabatur: quos illuc propter huiusmodi causam venisse memorabat. Hic Eulogius scholasticus erat, secularibus litteris eruditus. Qui immortalitatis desiderio captus, huic mundo renuntiauerat: diuisisq; rebus suis omnibus atque dispersis, parum aliquid pecuniarum reliquerat sibi: quibus quia per se operari non poterat, uteretur. Cum igitur eum quedam animi defectio fatigaret, & neque cum multis in monasterio degere, neque solitariam vitam posset ferre patienter, reperit quemdam publicè iacentem in platea, ita inualitudine illa, quam superius dixi, impletum, vt sine pedibus & manibus videretur: cui lingua tantummodo immnis atantis cruciatibus erat, qua magis posset ab intuentibus malorum suorum remedium promereri. Cumq; eum assistens vidisset Eulogius, oratione facta ad Deum, & facta quadam cum Domino pactione, his allocutus est verbis: Domine, inquit, DEVS, in tuo nomine suscipio istum tam immani valetudine præditum, vt propter istum possim, & ipse saluari. Adsis ergo mihi Christe IESV, atq; patientiam in tali ministerio largiaris, moxq; adjacentem illum ait: Vis frater, suscipio te in domo mea, & quacumque potero ratione, sustento? Cumq; hac ille libenter amplecti, si dignaretur, se diceret; vadam ergo, inquit, & asinum, quo veharis, adducam. Cui vehementer exultans consensit agrotus. Idq; mox fecit Eulogius, & memoratum ad hospitium suum

VI.

Pallad. c. 26.
Pasch. c. 19.
n 3. & ex ijs
Heribert.
Rosvveid. l. 7.
de vit. PP.
c. 19. & lib. 8.
cap. 26.

suum sine dilatione transuexit. Per quindecim igitur annos iugicu-
 ratione, & perpetua ei sollicitudine seruiebat: per quod omne tempus &
 ille, cui tantum deferebatur obsequium, cum gratiarum actione cun-
 cta tolerabat, & Eulogij manibus, & medicamentis, cibisq; & balneis,
 prout competebat valetudini, curabatur. Post quindecim verò annos
 instinctu demonis, supra dictus agrotus immemor tot laborum Eulogij,
 tantorumq; meritorum cœpit ab eo velle discedere, multisq; iniurijs
 atq; opprobrijs increpare eum, dicens: Fugitiue, qui propriam domum
 deuorasti, furatusq; es alienam substantiam, in me occasionem salutis
 tua reperisse te credis? Eulogius autem rogabat eum, & satisfaciens
 animo eius dicebat: Noli, mi Domine, tulla loqui, sed dic potius, quid
 te contristauerim, & emendo. Elephantiosus autem cum furore d-
 cebat: Vade, nolo istas adulationes tuas; proijce me in publicum, refri-
 geratione tua non egeo. Eulogius autem: Obsecro te, inquit, placare:
 aut quid te contristauerim, venerande senex, edicito. Elephantiosus
 autem asperior in furore, dicebat ad eum: Iam fraudulentas irrisiones
 tuas non fero, adulationes, & subsannationes tuas non tolero, nec mihi
 hac arida parcaq; vita incunda est: volo carnibus saturari. Cumq; ei
 exhibitæ à viro patientissimo Eulogio carnes fuissent, cœpit iterum pro-
 clamare: Non potes, inquit, mea satisfacere voluntati, neq; tecum
 solitarius habitare praualeo: populum videre, ad publicum ire deside-
 ro. Dicit ei Eulogius: Ego adduco tibi multitudinem fratrum. Rur-
 sus ferocior ac pane blasphemus agrotus, Nec, inquit, faciem tuam videre
 volo, & adducis mihi similes tuos solius panis deuoratores: concutiensq;
 semetipsum inquieta voce clamat dicens: Hic esse nolo, ad publicum
 ire desidero. O violentia! In eum locum me proijce, vnde me sustulisti.
 Tanta ergo erat eius insania, adeoq; sensus eius infirmi, quodammodo
 & mores peruerterat demon, ut & laqueo se fortè suspendisset si ma-
 nus, per quas facere hoc posset, habuisset. Ad monachos itaq; vici-
 nos pergit Eulogius, ita dicens eis: Quid faciam, quia elephantiosus iste
 penitus desperare me fecit? Dicunt ei: Quam ob causam? R. spondit eis:
 Quia dura sunt quæ conatur mihi imponere, & quid agam ignoro: pro-
 uiciamne eum? sed aliter Deo dexteræ dedi: de hoc satis vereor. Non
 proiciam eum? sed tot ac tanta iterum dierum ac noctium mala ferre
 non possum, quid de ipso igitur à me fiat, ignoro. Ad quem illi hec ver-
 bis loquuntur: dum adhuc viuit, & superest Magnus ille, sic enim voca-
 batur,

bat, Antonius, ascende ad eum, agrumq; navi impositum, in monasterium eius defer, expectans ibi donec speluncam suam egressu adveniat. Quem cum videris, referas ista, qua pateris, atq; ab eo consilium postulabis: quidquid tibi super hoc dixerit, facies, & eius admonitionibus acquiesces, sciens à Deo inberi tibi, quod ille praeceperit. Mox igitur sermonibus fratrum libenter instructus, supradictum agrum blandis precibus superans, littorali navicula imposuit: sustulitq; de civitate per noctem, & ad discipulorum sancti Antonij habitaculum duxit. Evenit autem, ut alio die vespertinis horis superveniret illuc beatus Antonius, referente mihi Cronio, quod chlamyde ex pellibus facta indutus adveniret. Solebat autem veniens ad monasterium fratrum, vocare ex ipsis Macarium, eumq; his verbis interrogare: Venerunt, adhuc aliqui fratres? & ille venisse dicebat. De Aegypto, inquit, sunt, an de Ierosolyma? hoc autem signum ab his iusserat dari, ut quoties aliqui non satis digni colloquio ipsius venirent, advenisse Aegyptij dicerentur: quoties autem sancti quidam, & spirituales viderentur viri, venisse de Ierosolyma nuntiarentur. Tunc ergo veniens juxta consuetudinem suam, cum interrogaret, utrum Ierosolymita illic fratres essent, an Aegyptij? Respondit Macarius dicens: Ex utroque illic quosdam genere vidisse se. Cum autem dixisset illi S. Antonius: Fac illis latitiam, & sumant cibum, & una cum eis, oratione completa, jubebantur discedere: at verò cum Ierosolymitas venisse didicisset, per totam noctem cum eis sedens, ea illis, qua saluti eorum proficerent, loquebatur. Memorata igitur nocte enim consedissee referebant, & unumquemq; ad se de his, qui conuenerant, evocasse. Cumq; à nullo, qui illic Eulogius vocaretur, audisset, ipse in tenebris propria voce sua illum ter nomine vocavit. Cui cum supradictus scholasticus non responderet, putans, quòd alter aliqui Eulogius vocaretur, dicit ei rursus: Te voco Eulogi, qui ab Alexandria civitate venisti. Dicit ei Eulogius: Quid, quaeso, jubes? Et Antonius: Quid, inquit, hic venisti? Respondit Eulogius dicens: Qui tibi nomen meum reuelare dignatus est, ipse etiam & adventus mei causam proculdubio reuelavit. Tunc ille, Quare, inquit, veneris? scio, sed ante omnes hos fratres ut omnes audiant, refer. Iussu igitur à magno Antonio servus Christi Eulogius, retulit ante omnes: Istam elephantiosum in platea publica reperi proiectum, cuius curam nullus hominum gerebat: & promisi Deo, ut deseruirem agri-

tudini eius quomodo possem, & ego per illum, & ille per me saluaretur. Ex quo autem pariter sumus, quintus decimus annus est, sicut & vestra sanctitati credo omnia reuelata. Quia igitur post plurimos annos, cum à me nihil mali pertulerit, varijs me procellis ac tempestatibus vexat: ob quod & ego ipsum à me proicere cogitavi: propterea ad sanctitatem tuam veni, ut quid ex hoc faciam, digneris me tuis edocere consilijs, & orationibus adiuuare. Pessimis enim motibus totus fatigor, & crucior. Cui hac tunc Antonius seuera ac iracunda voce respondit: Tu illum à te proiicias, Eulogi? sed ille eum non proicit, qui eum à se factum esse cognoscit. Proicias eum? meliorem te inueniet, & eliget Deus, qui colligat destitutum. Cumq; perterritus ad hac Eulogius verba tacuisset, relicto rursus sanctus Antonius Eulogio, cepit agrotum proprijs sermonibus verberare, & hac ad eum cum clamore maximo loqui: Elephantiose, cæno & luto horride, nec terra digne, nec celo, non desinis iniuriam Dei vociferari? Nescis quod qui ministrat tibi, Christus est? Quemadmodum ausus es contra Christum talia loqui? nam propter Christum se iste seruitio tali & obsequijs subingauit; quem & ipsum mendaci sermone laceratum reliquit. Conuersusq; verbis ad alios fratres, ad unumquemque ita, ut ratio singulorum exigebat, locutus, rursus ad Eulogium & ad agrotum redit, dicitq; eis Ne quis vestrum, ô filij, quoquam se vertat, neuter ab altero separetur, sed ad cellam vestram, in qua per tantum tempus vixistis, redite in pace, omnem tristitiam deponentes. Iam nunc enim ad vos Dominus DEVS mittet: nam tentatio ista idcirco accidit vobis, quia ad finem visa ambo venistis, etiam uterq; vestrum merebitur coronari. Nihil ergo abiter feceritis, ne si forte Angelus veniens, vos in eo, quem dixi, loco inuenire non possit, utriq; coronis fraudemini. Qui cum ad cellam suam velociter redeundo redintegrata pace venissent, intra quadraginta dies prior Eulogius obiit, & post aliquot dies supradictus defecit agrotus, animo vehementer incolumis.

VII.

Hoc agro eiusque ingrato animo atque impatientia usus est DEVS, ut Eulogium ad huius vitæ perfectionem, ac dein ad caelestem coronam perduceret. Ad perfectionem autem illam, quod attinet, inuenio perfectam multis modis accipi, inquit Clemens Alexandrinus, prout is est, qui in vnaquaque virtute se gerit. Perficitur itaq; & consummatur aliquis, ut pius ac religiosus, & ut tolerans,